

KRANJSKE
VAJE.

—2019—

Bohinjsko jezero

V višavah modro jezero šepeče
in dotika se neba,
voda vanj in iz njega teče
v objemu starih teh gora.

Odsev dreves na svilnati gladini
vsakemu vzame dih,
obdajajo najlepši te spomini,
vsak čaroben je in tih.

Zven ptic je tvoja simfonija,
ki vsako jutro te zbudi,
da razcveti se domišljija
in nad oblake poleti.

Morje zares je mirno in šumeče.
Oblaki mehki kot blazina vate.
Je to res raj ali le iluzija?
In ko zbudiš se, so bile to sanje?

Drugi pravijo, naj verjamem sebi.
Rada, o, res rada, to bi storila.
Uživala življenje to prelepo.
Živela sanje svoje, zdaj in vedno.
Igrivo, z nasmehom na ustnicah.
Nikoli žalostna in slabe volje.
Imeti to življenje – to je sreča!

Ko pred sabo ne vidim več cilja,
ko razočarana ostanem sama,
obsedim brez nasmeha ...
Vrnem se k pisanju.
Njegova ritmičnost in čuteča melodija me takoj posrkata vase –
pristanem v svetu pisane besede.

Svet, kjer obupujem nad tabo,
se zbujam v prevelik dan
in ne dohajam vsakdanjika ...
Ta svet presežem,
preprosto ostane za mano.
Resnično postane
sanjarjenje o bližini tvojih oči;
z vejicami slikam tvoje roke, objete čez moj pas;
in s pikami podaljšujem odmore, ki jih
preživljava skupaj.
Ko me v resnici razočaraš ... se vrnem k pisanju.
In napišem zgodbo
o naju,
kakršna nikoli nisva
zares obstajala.

Uživam
in se čudim
in solze
močijo papir.

Ko ob učenju zgodovine
ugotovim,
kako je svet še vedno krut
in mi to vzame radost in voljo,
se vrnem k pisanju
o lepši prihodnosti.
Za naju. Za svet.

AJDA HOLY PERČIČ

Letenje v oblakih

(Le)bdenje.

Oblike oblakov, odsevi sončne svetlobe, zvoki zraka, šumenje teles, premik neba, neskončnost trajanja, objemi nevidnih ptic, tišina besed, dotiki breztežja ... radost pisanja v letenju med oblaki.

»Srečno pristali.«

Pristna snidenja; barvitost objemov ...

Mary nadaljuje

-Po pesmi Mary se predstavi, ki jo je napisal Mile Klopčič.-

Mnoga leta so pretekla,
Detriot bolj siv, temačen je postal.
A v meni še živi spomin mikav,
ki vedno žene me nazaj:
tja k Savi, v moj rodni kraj
bi najraje se zatekla.

Kaj je zdaj tam? Tega ne vem!
Ti ljudje daleč so mi stran,
spomin ostaja na pretekeli čas,
skupaj veže jezik nas.
Zdaj šele se res zavem,
slovenščina odprta mi je dlan.

Očeta jezik, matere moje,
lepši je kot slavčev glas,
kot zlat napev zapoje.
Materinščina mi zadoni iz grla:
»Slovenske besede, ljubim vas!«
Počutim se, kot novo sonce bi uzrla.

Pozabim na vodenke, pasjonke, nageljnov cvet,
pozabim na grede, čebele in mlin.
Ne pomnim vonja cveteče rezede.
Slovenski jezik edini je spomin.
Najlepše so mamine besede,
njih poln je moj svet.

Prisluhnem lepoti besed:
ljubezen, žito, dom, družina ...
Kako lepo zvenijo!
Jim klanja se množica srečnih ljudi,
blagodejni zven jih še subtilnejše naredi.
Brez jezika bi srce bilo le grda brazgotina.

Šuštenje glasov v slovenskih besedah,
blagozvočnost in milina vsepovsod.
Iz jezika odzvanja Slovencev začrtana pot.
Srce moje bije za slovenski rod.
Jezik moj, tvoj, rojakov.
Naj ostane glas sveta, glas junakov!

Sprememba okolja prija.
Za trenutek pozabiti dom –
odmaknjenost izvenčasa
v sicer določljivem času in kraju.

Brez namena po navdihu –
tavajoče ulice ...
Urbani dih me prevzame.

Zakaj čakati na zeleno luč semaforja,
če v bližini ni nobenega avtomobila?

Mehak, kakor list, ki ga obrača veter, je moj dah.
V sapi mestnega bitja.

Srečna, z ravnodušnim obrazom, s pogledom izgubljena
med ulicami –
najdena v samotni obcestnih luči.

Na okenski polici. Jesti še tople bananine palačinke
in skozi balkonsko okno opazovati vršenje po cestah.
Odmaknjenost, umaknjenost, zamaknjenost. Sveta.

Razlito črnilo
je pesnika srd.
Roke tresoče
pišejo pesem novo,
čustva pekoče
režejo dušo njegovo.
So sanje,
so up,
je ljubezen neuslišana
smrten mu strup.

Kaj človek,
ki s pesmijo svojo
ljudi navdihuje,
res ljubiti
dekleta ne more?
Je dekle tisto,
ki čustva poeta
ponižnega odvrča?
Je mar ona
strupa polna kača?

Notranji boj
bije nesrečnik!
Ljubiti in goreti
ali oditi in umreti?
Ti ljubezen neuslišana,
za koga si izbrana?

Ko tam pred oknom poseda,
papir popisan
in packe črnila,
rojstvo balade,
ki bolečo strast prikriva.
Ta ponos,
ki ga več nima ...
še zadnja trohica
se je v pesem skrila.

Zdaj razlito črnilo
to ljubezen drhtečo krasi,
pesnikova duša tuzemski raj zapusti,
ker ljubezen nesrečno še vedno lovi.

Zakaj samota tako boli?
Bolj kot vse ostale reči.
Ko ne čutiš več bližine,
takrat bol v tebi ne mine in ne mine.
A ne samota, ko obdajajo te samotni klanci,
samota, ko obkoljen si z vsemi znanci.
Ko prisiljen tvoj nasmeh je,
občutek pozabljenosti v tebi mine ne.
Ko nihče ne trudi se te razveseliti,
raje iz druženja se odločijo te izpustiti.
A ko od tebe želijo kaj dobiti,
vsi začnejo za kratek čas te ljubiti.
Ko drugim po godu vedeš se,
takrat morda bližina naklonjena ti je.
Nasvet dobila sem nekoč,
da lahko upiram se na vso moč,
a žal takšni so ljudje,
da le za lastna čustva mar jim je.
Zato če preživeti hočemo,
prilagajati se je treba, tudi če se nočemo.
Na druge preveč zanašati se ne,
saj na svetu zate mar najbolj tebi je.
Z ljudmi res težko je,
a brez njih žal ne gre.
Samota res preveč boli,
da sami lahko živeli bi.

Septemberski dež

Pusti da pada,
septembrski dež.
Spomni se dni,
ljubezni najine sadov.
Dež še pada,
a tvoje roke so mrzle.
Daleč od mojega objema bežiš,
spomine in naju
za sabo pustiš.

Odhajaš.
Gledam,
kako ljubezen,
ki se je oklepam,
skupaj z dežjem
polzi skozi prste,
ko skušam rešiti delce tega,
kar sva bila.

Septembrski dež
prehaja v sneg,
decembra še vedno
čakam nate.
Tvoja senca
nad menoj bedi,
o, kako pravljica
se hitro v moro spremeni!

Tvoj obraz v ogledalu,
ko vnovič se vanj zazrem,
prvič brez upanja ...
Solza nesreče
po licu polzi.

Pozaba, tebe kličem!
Izbriši bolečine spomin,
ki v mojem srcu ždi,
para meso, dušo mori.

Življenje bleedi
in dan vse težji se zdi.
Zakaj nisi ostal?
Lepota druge
te je preslepila,
se telo ti zdi lepše od uma?
So srca gnila
vredna več kot izpoved ljubezni,
beseda premila?
Se pomembno ti zdi,
kakšna zraven tebe stoji,
je njen izgled res vse?
Lepota duše –
večna beda.

Vzel si srce,
ki zdaj strto je,
jaz vračam se tja,
kjer septembrski dež
za naju še pada.
A brez tebe –
le tvoja senca mi sledi.
Naj pada
septembrski dež.

Življenje nas pelje čez mnogo ovir,
če sam si, težko se poženeš v dir.
Vsak potrebuje nekoga ob sebi,
kot pravijo, človek ni zadosten sam sebi.

Ne gnjavi, ne zatiraj in ne dirigiraj!
Pusti živeti, ljudi z ljubeznijo spremljaj!

Ljubezen ne stane in se ne porabi,
zato nikar jo zase ne hrani.

Kdo bi si mislil, da stvar, ki je očem skrita,
da stvar, ki ni možna dotika,
nas napolni in ogreje,
da skupaj delujemo še močnejše!

Vsak svojo bitko bije,
verjemi, ne rabi še dodatne hudobije.
Ne govori, česar nočeš slišati sam.
Zapomni si: vsak človek je božji dar.

Slovo, sloves

-Bili smo neskončni-

Kako velika je bolečina prihajajočega odhoda. Ločitve. Slovesa. Od njih, s katerimi smo se v teh nekaj tednih tako povezali. Kako boli misel, da jih izgubljam v drugačnem toku življenja. Kako se odnosi hitro razgubijo, vsak v svojem vsakdanjiku. Kako lahko je hitro pozabiti tiste, s katerimi sem preživela poletne spomine. Kako petje škržatov in skupno poslušanje glasbe z donečih zvočnikov zamenjajo basovski ritmi iz domače diskoteke. Kako se pogled, ki počiva na valovečih, slanih modrinah, razgubi na TV-ekranu Discovery Channel-a. In kako se zamenjajo osebe – stalni prijatelji, že iz oddaljene preteklosti, v domačem okolju dominirajo nad ljudmi, ki sem jih na novo spoznala v času svetlega sonca. Kako lahko vse tako hitro zbledi iz misli, odplava kakor zadnji poletni val ...?

Tam, kjer je veter odnašal pesek izpod naših nog in kjer so nad njimi v njegovih perutih lebdeli galebi... Tam smo bili neskončni. Z mislimi, da bomo prijateljstva ohranili za vedno, smo se drug od drugega poslavljali ob temnih večerih in se zjutraj srečevali na zajtrku. Takrat bi zlahka vse svoje prijatelje zamenjala zanje. Sedaj pa so ravno stari znanci tisti, ki me bodrijo ob spominih na moje, poletne ljudi.

Nihče od nas ni poznal prihodnosti. Stekla bo po starih tirih. Vsak od nas – skrit v svetu svojega doma.

Izgubljeni duši

Videla sem te na hodniku.
 Bil si videti žalosten.
 Videla sem drobno solzno, ki ti je polzela po licu.
 Pogledal si gor.
 Videla sem množico izgubljenih ljudi, ki so drveli proti meni.
 Pogledal si dol.
 V množici izgubljenih ljudi sem se zazrla v tvoje začarane oči, ki so me gledale.
 Videl si me.
 Pogledal si me v dušo
 in ukradel del nje.

Videl sem te na hodniku.
 Bila si videti vesela.
 Videl sem širok nasmeh na tvojem obrazu.
 Pogledala si dol.
 Videl sem, kako stojiš na praznem hodniku, sama.
 Pogledala si gor.
 V praznem prostoru sem zagledal tvoje oči, ki so me začarale.
 Videla si me.
 Videl sem tvojo dušo,
 ukradel košček in izginil v temo.

Hator

Vidim njen obraz,
vse zasanjane poteze
in oči, ki jim ne morem ustreči.
Vidim jo,
ko zaprem oči,
ko jih spet odprem.
Ne pozabim je,
ko ljubim druge,
živim,
umrem.
Vidim jo.

Kali

Najin dom je bil tempelj,
midve njegovi stebri.
Zdaj te ni več
in tempelj je v ruševinah,
le še marmornata kariatida
podpira oblačno nebo.

Ljubezen

Ljubezen je tako čustvo čarobno,
ki prav nikoli ni tesnobno.

Ko te (kar naenkrat) prevzame,
te s svojo toplino objame.

Takrat kar obnemiš,
ter pred sebe strmiš.

Ljubezen je tak čarobni prah,
ki odžene stran ves strah.

Ljubezen kar naenkrat pride,
lahko pa tudi kmalu odide.

Ko v našem kraju kdaj dežuje,
trgovina sploh ne obratuje!
Jaz pa na oknu slonim
in si želim,
da bi nehalo deževati,
da se grem lahko ven igrat.

Ob strešno okno trkajo kaplje dežja,
jaz pa si mislim HURA, HURA, HURA!
Končno en pomirjujoči zvok,
ki preglasi dojenčkov jok.

Jabolčni ogrizek
ni več prigrizek.
Ni več sladek,
je le še odpadek.

Hrup

Vsekakor mene hrup
vsakdan spravlja v obup.

V ušesa se mi zažre
in še vedno slišim vse.

Naenkrat slišim prav vse,
kar na svetu dogaja se.

Sneg usipa se z neba,
nikoli ne nagledam se vsega.

Sneg se po ulicah vali,
vse v beli barvi žari.

Bele so rdeče strehe,
bele ulice in kehe.

Beli parki so in reke,
cestne bele vse prepreke.

Tudi naša hiša bela
od snega je vsa zmrzela.

Bela pošta, gledališče,
trgovina in igrišče.

Bela cela galerija,
bela mestna opatija.

A kljub temu, da vse je belo,
v našem mestu je veselo.

Sama.
Vse sama.
Pospravim sama,
se umijem sama,
se oblečem sama,
saj sem dejansko 12 let stara!

Ne rabim mamine pomoči,
da me oče odpelje iz šole,
mi brat srajco zlika,
babi pa kosilo skuha.
Vse bom sama.

Če pa kaj težko naredim sama,
se obrnem na mami,
da me oče odpelje iz šole,
brat zlika srajco
in babi pripravi kosilo.
Ostalo pa bom sama.
Če bom seveda znala.

Morana

Smeh.
Petje.
Tišina.
Poljub.
Samo še spomin,
ko v dežju ob tebi klečim.
Predte položim vijolice –
tvoje najljubše.
Potem vstanem in odidem.
Koraki.
Veter.
Škripanje pokopaliških vrat.
Samota.

Perzefona

Bila je moja vrtnica.
Rdeči cvetovi njenih ustnic
in njihova senca,
ki ji je prekrila lica.
Vitkost stebela in listi,
tisti majhni, tik pod popkom,
kot krona, ki jo ločuje od ostalih.
Ob njej sem sanjala in živela,
cvetela!
A ona, ki videla v sebi je le trnje,
je uvela.

Sonce je poljubilo tvoj obraz,
 pustilo je sledi, na tisoče malih sledi:
 zvezd, ki žarijo obratno kot tiste na nebu,
 temnih peg,
 ki mi osvetljujejo pot do tvojih ustnic,
 še vedno toplih od celestialne ljubezni.
 Z njih posrkam še preostanek žarkov in te pustim hladno.
 Moj osebni vir vitamina D.

Hvala.
 Tako majhna beseda
 skriva veselje za mojimi ustnicami.
 Kaj sploh lahko še rečem?
 Hvala.
 Tako težko mi jo je sedaj izreči,
 tako velikokrat jo uporabim;
 kaj sploh lahko še rečem?
 Hvala.
 Samo še hvaležna sem lahko,
 hvaležna za čas,
 hvaležna za spomine;
 kaj sploh lahko še rečem?
 Hvala.
 Mar česa še nisem izpovedala,
 sem si kaj zamolčala?
 Moje srce odprto leži pred vami.
 Kaj sploh lahko še rečem?
 Hvala.

Hvala.

Hvala za spominjanje.
 Hvala za spomine.
 Hvala.
 Lahko še kaj rečem poleg hvala?

Mir snega

Sneg v soju uličnih svetilk
prekrije svet travnatih bilk,
ki se za svetlobo boré.

Umirí se vsa širna širjava,
kar svet, nje del, je zaznava,
po zraku se širi snežna vonjava ...

Umíri se, radóstno bitje,
utišaj v sebi svoje vpitje,
ki ves ta čas te premetava:
srce tvoje vsa ta širna je planjava.

Okno svobode

Zaprto je moje okno v svet;
z dreves kapljá,
talí se led ...

Kakor modrína snega
se meša z zlatíno neba,
tako se hládnost sveta meša
s toplíno srca.

In modra hlad
mi ne more do živega –
moje je okno zaprto.

In zlata toplina
ne pride do živega –
moje srce je zastrto.

Kdo ima sočutje do robota,
ki opravi vse naloge,
kakor mu velewa notranji program,
zahteve in želje izpolni smele?

Hvaležnost je preveč samoumevna
v naglem svetu dandanašnjem,
da bi jo kdo izkazoval.

Pa odnosi?
Le kolikor jih treba je za dosego cilja.

Čustva?
Z izpolnjeno potrebo
izvodenijo.

Zakaj bi torej mene kdo
imel za človeka?
In jaz naj razumel bi druge ljudi,
se vživljal v soljudi?
Saj to si vendar smo ...

Sem umetna inteligenca? Ne.
Kljub naravni bistrumnosti
sem le igračka v rokah drugih.

Okus ima po rumu.
Po vodki, tekili ...
Grenko peče na ustnicah.
Sladko omamlja telo.

Okus ima po njem.
Po dobrem, slabem ...
Predstavlja sijaj v življenju.
Daje smisel meni.

Okus ima po grehu.
Po napakah, zmotah ...
Po telesu spušča mravljinca.
Prijetno para dušo.
Okus ima po noči.

Po ranah, vrezninah ...
V duši pušča brazgotine.
Jasno megli vid.

Okus ima po nebu.
Po soncu, nevihtah ...
Z vetrom odnaša skrbi.
Tiho miri strahove.

Okus ima po sladkorju,
po razvajajočem, prijetnem ...
A ne pušča krivde.
Počasi izčrpa praznino.

Okus ima po sreči.
Po nasmehu, objemu ...
Vbrizga iskre v oči.
Segreje hladno srce.

Ne poznam te

Kdo si, Neznanka?

Dragica, kaj skrivaš pod temi ličili? So tam zate ali zanje? Gledam te. Gledam te in razmišljam, za koga si danes vstala.

Ne gledaš me, Neznanka. Sediš tu s sklonjeno glavo in čakaš.

Opazuješ ljudi, Dragica. Vidim, kako se odzoveš na vsak premik, šum, ton, na vsak dražljaj. Še lastnega. Snežno bele so tvoje hlače kot tvoj obraz.

Katransko črna je tvoja jopica, kot tvoja duša.

Dragica, jopica počiva na tvojih ramenih ... so težka?

Močna so, Neznanka, težka je le teža na njih.

Ko sva že pri katranu: take barve črta ti poudarja oči, Dragica, polne so ... nečesa. Žalosti? Obupa? Oh, temu bi se lahko reklo ljubezen. Slušalke daješ v ušesa. Misliš, da lahko tako pobegneš lastnim mislim? Še sem tu, Dragica! Kdo si, Dragica? Rdeče so tvoje ustnice, rdeč odtенок krasi belino v tvojih očeh in rdeče črte ti krasijo zapestja. Zakaj si zdaj kar naenkrat tiho? Se bojiš, Dragica? Ne njih, pusti jih. Se bojiš sebe? Le ti veš, kakšna si v resnici. Le ti veš, kakšna si pod oblačili, pod kožo, kostmi, znotraj. Le ti veš. Ti in jaz. Se bojiš večkrat ostati z istim človekom? Če te prevečkrat vidi golo, te lahko vidi razgaljeno, kajne? Lahko vidi, da so bile solze zate in ne zanj. Ne glej me tako, Dragica. Reci kaj!

Le midve veva, kaj se dogaja v najini glavi, Neznanka.

Oh, poglej! Saj govori!

Ven, Neznanka! Ven iz moje glave!

Ne kriči, Dragica, nisem jaz kriva. Ven, Neznanka, ven, prostim te prosim! Prosim ...to nisem jaz. Ven iz moje gla...

Ja, si! To si ti, Dragica. To sva midve, pravzaprav zdaj le še jaz, ker ti ... tebe ni več.

Zdaj vem

Pridi nazaj. Pridi nazaj, prosim te. Odhajaš. Odhajaš, nimaš izbire. Krut je svet med nama, še bolj kruto veselje, ki naju je prisililo, da sva se sploh spoznala. Pozabiti te moram. Ampak kako? Kako naj pozabim, da vem, kako ti zadrhtijo roke, ki držijo kozarec piva, ki bi moral biti zadnji ta večer. Vem, kako dvigneš desno obrv, ko ne verjameš besedam, ki drsijo z mojih vinjenih ustnic. Vem za toplino tvoje dlani v moji in kako tvoj palec potuje po njej – mikroskopski potresi v mojem spominu. Vem, kako dišiš. Ne tvoj parfum, ne prašek za tvoje obleke, ti. Vem, kako topla je tvoja sapa, ki nežno potuje po mojem licu. Vem, kako gladka je koža na tvojem obrazu. Je to le, ker si vedel, da si bova stala tako blizu? Si vedel, da bom vedela, kakšen je občutek tvojih bombažnih ... svilenih ustnic ob mojih. Zdaj vem. Prosim veselje za še eno priložnost. Prosim, da mi je namenjeno vedeti več: vse ali nič. Kako naj pozabim vse, kar zdaj vem?

Njegov poljub

Ljubljana je lepa, njena dekleta še lepša,
a najlepša je bila Urška,
dekle s temnimi očmi in temnimi lasmi.

Urško želel si je mladec vsak.
A Urška bila je izbirčna.
Ta bile je premajhen, ta bil je prevelik.
Ta bil je presuh, ta bil je premočan.
Čakala in čakala je pravega,
a tega ni b'lo.

Nekoč se odpravi v mesto prelepo,
da se pokaže, da malo pogleda,
če kje se skrival bi pravi.
Tak, ki bi jo zapeljal, začaral.
In ga zagleda,

tam pri Prešercu,
lepotca športne postave s plavimi lasmi,
za k'terim obrača mladenka se vsaka.
Sprehodi se mimo in se potruди,
da fant jo opazi.
Prešerno se nasmehne in ga pozdravi.
On jo pogleda, ji vrne nasmeh
in že ji ponudi,
da jo pelje en krog.
Urška privoli,
saj avto, ki mladec ji ga pokaže,
je bil nov in bleščeč.

Vsaka bi rada z avtom se takim peljala; se pokazala.
je Urška prelestna že vid'la,
kako bodo ljudje ostrmeli,
ko sedla bo v avto
in se z njim popeljala naokrog.

Tako je tudi bilo,
a že čez dobro uro se razve,
da tam, kjer Zmajski most čez Ljubljano gre,
se njuna pot končala je.
Hitrost bila je prevelika,
od avta žal je le še šipa.

Urške viden noben ni več,
a spomin na njo še živi,
saj na mostu od nesreče ostale so sledi.

Kaj se zgodi,
ko še zadnjič zapreš oči?
Greš v nebesa, pekel, vice?
Sploh še kdaj uzreš najdražjih lice?
Kako dolgo sploh še kdo joče za tabo?
Kdaj greš za vedno v pozabo?
Kaj sploh delaš po smrti?
Se spremeniš nazaj v zemljo v krsti?
Rožne vence spletaš,
zlato prah pometaš,
uživaš z Zevsom v gostijah,
se voziš v letečih kočijah,
ali pa samo zaspiš
in se nikoli več ne zbudiš.

Kdo si ti,
ki tako skrivnostno v svet odpiraš oči?
O čem razmišljaš?
Kaj si domišljaš?
Ali se v tvojih mislih pojavim tudi jaz?
Ker v mojih je stalno tvoj obraz.
Zakaj nikoli ne govoriš?
Vedno le molčiš.
Česa se bojiš?
Pred čim bežiš?
Rada bi stisnila tvojo dlan
in s teboj zbežala daleč stran,
morda v deželo sanj,
če bodo tam le prišle tvoje skrivnosti na dan.

Deščica je moj najboljši prijatelj,
Deščica je moj najboljši »prevajatelj.«
Opeke ne obstajajo,
opek ni več,
deščice prišle so,
vrgli ste jih preč.
Malo, malo je opek,
saj značilne so za srednji vek!
Deščice, deščice, deščice povsod.
zarad' popularnosti nikol' ne grejo v kot.
Snapchat, Twitter, Instagram,
Facebook je moj najljubši program.
Wi-fi, internet, to je čudovito,
ko lahko po cele dneve brskaš prav odkrito.
Na njej je ura, na njej je koledar,
nanjo si zapišem, kdaj dobim kak dar.
Minecraft in tudi Temple run,
z njima odidem nazaj v Kranj.
Zaslon se ti razbije.
Nič zato!
Saj staršem zatežil bom,
za novo deščico.

Načrtovano otroštvo

Vsakega otroka, ki je star do deset let,
odrasli radi sprašujejo o poklicih.
(Kot da jih to resnično zanima.)
Tema tega pogovora je večna,
a jaz sem odgovorila,
da bi bila najraje na svetu srečna.

»Nisi razumela vprašanja,«
mi pravi učitelj v šoli.
»Niste razumeli odgovora,«
odvrnem s hudo bolečino,
razočaranjem
in trdoto v srcu.

Zakaj ne razumejo odrasli
otroških misli
in skušajo iz otroških glav,
kakor iz toplega plastelina
zgraditi kip čvrsti?

Po njihovem načrtu
ne puste glavnemu arhitektu
zgraditi kipa
po svoji želji čisti.

Zaljubljenost

Zaljubljenost je lahko lepa
ali pa tudi težka,
Lahko boleča,
mimobežna
in na splošno za počutje prijetna.

Katere pridevnike boš izbral?
Ali pač izbrala?
Pomisli na tisto
ali pač na tistega,
ob kateri
ali pač katerem,
se ti vse zmeša ali sestavi.
se ti vse zakomplicira ali razjasni,
se počutiš najvišje ali najnižje
in nikakor ne obratno.

V upanju, da bosta dve polovici skupaj,
gradimo različne zgodbe
in srca oblike.
Nekaterim gre dobro od rok,
nekaterim ne.

Ti le zberi svoj pogum
in junaško moraš
do nje
ali do njega
stopiti.
In njej
ali njemu
svoje srce v roke položiti.
Da ne polagaš roke na srce
ampak ravno obratno.

Včeraj sem videla sosedovo Hano
popolnoma zafnana.

Obuta je bila v visoke pete svoje mame,
čudno torbo je nosila čez rame.
Našminkana bila je čez in čez,
s frizuro kot trapez.

Pa smo vprašali babico:
»Kaj se dogaja s Hano?«
Ona pa nam odgovorila je zaspano:
»Hana misli, da je odrasla,
ker je svojo staro bundo prerasla.
Tej stvari reče odraščanje se,
to se s Hano zgodilo je.«

Povodni mož: nadaljevanje

V Ljubljani vse tiho,
po tistem dogodku,
kar je v Ljubljanci utonilo,
lepo dekle v vrtinec zavilo.

Kje je ta lepotica,
vseh danic kraljica,
mar je res utonila,
ali se je izgubila.

Nakar pride plima,
že bregove zaliva,
v njej se odsev,
Urške razliva.

Iz vode dereče,
že prinese na breg,
našo Uršiko zalo,
mokro in spalo.

Čez čas se zbudi,
ne ve kje tiči,
ta kraj je neznan
ne ve ne kje, ne kam.

Zagleda gospoda,
v halji se mota,
ta čaj ji ponudi,
preden jo zasnubi.
Zapeljivo ga gleda,
mu hlače pogleda,
mu majico potlači,
in ga skrtači.

Se zlo ji dopade,
lepota, telo,
ljubeče pokaže,
da ljubezen je to.

Poroka je bila srečna,
naj bo večna.
Slavje je trajalo 5 dni
par se vsak dan znova zavrti.

To vse nam zaupa,
sam kralj morja,
varuh zlata,
to res je poseben mož,
to je naš povodni mož.

Drevo

Želim si biti kot drevo,
da bi naravo osamljeno
z rimami razveselila,
z rimami prerodila.

Jeseni bi obleko listno
snela s svojih dolgih vej
in v plesu barv pismo
poslala bi prek gozdnih mej.

V jeseni bi še zadnji list
z moje krošnje odletel,
s solzo v očesu
ob trdna tla bi priletel.

Moje dolge veje,
ki bi segale do tal,
bi prve občutile
mraz, ki bi me obdal.

Oblak z odejo snežno,
pokril bi mi osamljen les,
toda snežinke nežno
bi obletavale obličje dreves.

Sonce svetlo bi stopilo,
odejo belo snežnato,
pa še zimo bi pregnalo,
da cvetlice zacveto.

Trdno stala bi na tleh,
 ko bi rasel rožnat cvet.
 Razprl bi dišeči meh
 in polepšal pogled na svet.

Cvetoči zvončki bi cingljali
 in trobentice trobile,
 cvetlice deklicam nabrane,
 bi se jim v laseh zasvetile.

Sonce svetlo bi sijalo
 iz dneva v dan vse bolj močno,
 v moje krošnje bi oddalo
 toploto čuvano srčno.

Senco jaz bi vam dajala,
 v poletnih, toplih, sončnih dneh,
 hkrati vas bi opazovala,
 kako delite glasen smeh.

Ko jesen bi nastopila,
 poletje na počitnice bi šlo,
 zopet bi liste izgubila,
 se od njih poslavljalna lepo.

Drevesa so res nekaj posebnega.

Veter jim pripoveduje,
 kdaj kaj videl je
 in kako.
 Tako si rada jaz zamislim,
 da cvetoče sem drevo.

Včasih se mi zdi,
 da nimam več moči,
 da sam zrem v ljudi,
 jih gledam v oči.
 Ko na pot se mi postaviš ti,
 se prižgejo vse luči.
 Vse v meni zaživi,
 vse lepo se mi zdi. Vse lahko naredim,

kot da nov lajf živim.
 Vem, da vedno bo tako,
 naj bo dobro in slabo.
 Nikol' te ne bom oddala,
 vedno tvoja bom ostala.

Upam, da veš, kol'k' mi pomeniš,
 Ko pridem do tebe, mi dušo odkleniš.
 Ko gre kej narobe, celo noč ne zaspim,
 Rajši sem pri oknu, do jutra bedim.

Mogoče se zlažem,
 verjetno kaj ne pokažem.
 Sam vedno boš moja
 Vse do konca najin'ga obstoja.
 Mogoče nimam prav, vsaj meni se t'ko zdi,

da brez prijateljev veselja sploh ni.
 Zato pa smo ljudje, da pomagamo si,
 da vsak za sebe v kotu, sam ne stoji.

Ko se mi svet podira,
duša zapira,
sem zmedena, ne vem, kaj zdej.
Si tukaj ti, da mi poveš kako naprej.
Ko mi je hudo, mi rečeš: "Hana, dej se mal' nasmej!"
Potem pa sem vseh problemov frej.

Sva se smejali, jokali, probleme reševali.
Upam, da še velik' skupaj bova preživeli,
da sanje bova ujeli in naprej hudo se imeli.
Vem, da na pravi poti stojiva,
da spoštovanje dobiva in zares zaživiva.
Verjamem, da bo uspelo, kar sva si zadali,
če bo, skupaj bova ostali in na prave strune igrali.

Čprav imava včasih drugačen pogled na svet,
Vem, da brez tebe ne bi mogla preživet.
Zapomni si, da ti bom stala ob strani,
ob vsaki bolečini, ob vsaki novi rani.

Iz srca ti povem,
da nikamor ne grem,
ker ti bom stala ob strani,
Lahko se zjokaš mi na rami.

Moje skrivnosti
so polne groznih, sramotnih trenutkov
in čudnih, neprijetnih občutkov.

Te so moje slabosti

Moje skrivnosti

so morda moje znanje
in včasih tudi moje sanje.
Te so moje modrosti.

Moje skrivnosti

včasih pojasnijo moje obnašanje,
razloge za moje oponašanje.

Te so moje lastnosti.

Toda moja najskrivnostnejša skrivnost
ni nič od tega:
ne slabost, ne modrost in ne lastnost.
A traja v neskončnost.

HOJKA ŽULA
Moj ključ

Našla sem ključ.

Bil je majhen,
a ne premajhen,

pa vseeno: bil je fuč.

Odklepal ni nobenih vrat,
nobenih skrinjic.

A kmalu sem ugotovila,

da nekaj pa le odklepa.

Zato sem ta ključ skrila.

Le jaz vem, kje je.

Odklepa nekaj pomembnega.

Posebnega.

Že uganete?

Ne?

Pa naj povem:

odklepa moje srce.

Komur ta ključ dam,

pomeni, da se dokončno mu predam.

Torej ta ključ ni kar tako.

Torej ta ključ,

ni prav nič fuč.

HOJKA ŽULA
Če bi se lahko vrnila

Če bi se le lahko vrnila,

oh, kaj vse bi ponovila,

oh, kaj ve bi spremenila,

če bi se le lahko vrnila.

Koliko stvari ne bi polomila,

koliko ponudb ne bi zavrnila,

če bi se le lahko vrnila.

Na koliko vprašanj bi lahko odgovorila,

koliko ljudem bi odpustila,

če bi se le lahko vrnila.

Vse, prav vse, bi uročila,

popravila besedila,

če bi se le lahko vrnila.

Vse bi popravila,

da bi lahko se oddolžila.

A zdaj je prepozno,

saj ni tako grozno.

Pa tudi, če bi mi uspelo,

bi dobila krila?

Bi postala vila?

Bi mi to olajšalo vso delo?

Pa vseeno si rečem:

»Daj, spravi se skupaj,

moli in upaj,

vse se bo dobro izteklo.«

Vsaj včasih se je tako reklo.

Začelo se je z urokom

Uročila sem ga.

Zlomila.

Ne ve več, kje se ga drži glava,
pozabil je, kako se dela kava.

Sicer nisem prepričana kako...

Samo mimo sem hotela iti,
pa je pozabil, kako hoditi.

Deloval je zmeden in majav,
ter ničesar ni znal,

čeprav se je prej šopiril kot pav.

Ko sem ga videla drugič, je zardel,
nasmehnila sem se mu
in skoraj je zapel.

Ne vem, kako se je to zgodilo,
ampak jutri grem z njim na kosilo.

Pesem brez smisla

Ta pesem je brez smisla.

Juha je kisl.

Maček nam laja,

ptič pa nagaja.

Ta pesem je brez smisla.

Kar pade mi na pamet,
na to najdem rimo,
besede, mehke kot žamet
ali pa čisto mimo.

Juha je še vedno kisl.

Ta pesem je brez smisla..

Vse gre narobe,
vse gre po gobe,

tokrat ptič laja
in maček nagaja.

Ta pesem je brez smisla.

Nič ni povezano,
pecivo je narezano,
pa saj sem opozorila, mar ne?
Ta pesem brez smisla je.

Besede so lahko strup,
ki prinašajo obup.
    Besede so lahko sladke
    in se izkažejo za odpadke.
Besede so lahko prijazne
a so pravzaprav prazne.
    Besede so lahko tudi sovražne
    pa so vseeno lažne.
Besede so lahko tudi zlobne
pa ne mislijo biti hudobne.
    Besede so lahko krvave
    in vseeno prave.
Vse besede niso take, kot se zdijo,
besede lahko tudi cvetijo.

Deklica se v dekle razvije,
fantek v fanta razvije,
povsem brez čarovnije
otroška leta počasi popije.

Otrok raste in raste,
dokler do konca ne odraste,
postane odgovoren za lastne napake,
za sabo pusti vse neenake.

Med odraščanjem se učimo,
včasih tudi glave v oblakih pustimo.
Spoznamo, kaj je prav in narobe,
dobimo nove podobe.

Otroštvo, naj bo lepo ali slabo,
vseeno gre s tabo
vse tja do najstniških let,
ko svoj videz preverjaš spet in spet.

V otroštvu imaš petkrat manj dela
s preverjanjem svojega izgleda
in maminega jeznega pogleda,
ko povzročiš nemalo nereda.

Po glavi skačejo le lumparije,
zabava in traparije,
igra in smeh,
pa valjanje po tleh.

Najljubše mesto je pred televizijo
z najokusnejšo sladkarijo,
s plišasto igračo,
sanjsko palačo.

Morda otroštvo res mine,
a otrok v tebi se nikoli ne skrije,
oblak domišljije,
svet poln otroške norije.

Pesem je zbirka čustev in rim,
zbranih na beli papir,
je v kiticah zbrana,
z verzi postlana.

Se piše, kadar se hoče,
podnevi ali ponoči,
ob sončnem vzhodu ali zahodu,
zjutraj pa tudi zvečer.

Pri pisanju srce narekuje,
da pesem oblikuje,
se odloči, kaj jo narekuje,
o čem pesem modruje.

